

Capitolul I. Drept penal și drept procesual penal

I. Infracțiunea de evadare. Stabilirea pedepsei. Nelegalitate

C. pen., art. 269 alin. (3)

Conform Deciziei pronunțate în recursul în interesul legii nr. LXXXI/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, sintagma „pedeapsa ce se execută” conținută în dispozițiile art. 269 alin. (3) C. pen. se interpretează în sensul că se referă la pedeapsa rămasă de executat din pedeapsa în a cărei executare se află condamnatul la momentul evadării.

Stabilirea de către instanța de fond a unei pedepse rezultante obținute în urma adăugării sancțiunii pentru săvârșirea infracțiunii de evadare la pedeapsa în a cărei executare se află în momentul evadării este nelegală și contravine Deciziei cu nr. LXXXI/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care are caracter obligatoriu, conform art. 414² alin. (3) C. proc. pen.

Secția penală, decizia nr. 3/A din 13 ianuarie 2009

Prin sentința penală nr. 326 din 23 ianuarie 2008, pronunțată de Tribunalul Hunedoara, Secția penală, în dosarul penal nr. 6222/97/2008, s-a dispus condamnarea inculpatului V.V. la o pedeapsă de 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 269 alin. (1) C. pen., cu aplicarea art. 37 lit. a) C. pen.

A fost adăugată această pedeapsă la pedeapsa de 2 ani închisoare stabilită în sarcina inculpatului prin sentința penală nr. 49 din 10 ianuarie 2007 a Judecătoriei Timișoara, potrivit art. 269 alin. (3) C. pen.

Pentru a dispune astfel, tribunalul de primă instanță a reținut că, în data de 17 septembrie 2007, beneficiind de un regim de executare deschis, în timp ce se afla la punctul de lucru al SC M. SA Deva din apropierea locului de detenție, profitând de neatenția colegilor, inculpatul a părăsit punctul de lucru sărind gardul împrejmuitoare, a plecat pe șosea, înspre Deva, apoi spre Mintia.

Fiind alertate organele abilitate, inculpatul a fost depistat în jurul orei 16.40 în apropierea stației C.F.R. Mintia.

Împotriva hotărârii au declarat apel Parchetul de pe lângă Tribunalul Hunedoara și inculpatul V.V., aducându-i critici pentru nelegalitate și netemeinicie; primul, sub aspectul greșitei aplicațiuni a dispozițiilor art. 269

alin. (3) C. pen., iar cel de-al doilea în ceea ce privește cuantumul sancțiunii aplicate.

Apelul parchetului este fondat.

Instanța de fond a aplicat greșit prevederile art. 269 alin. (3) C. pen., care instituie un regim sancționator special pentru această infracțiune.

Instanța de fond a considerat că sintagma „pedeapsa ce se execută” se referă la pedeapsa ce a fost stabilită prin hotărârea de condamnare, în speță 2 ani închisoare, deși Înalta Curte de Casație și Justiție, printr-o decizie pronunțată în recurs în interesul legii, a statuat că art. 269 alin. (3) C. pen. se referă la restul rămas neexecutat, la data evadării, din pedeapsa în a cărei executare se află evadatul.

Astfel, raportat la dispozițiile imperative ale Deciziei nr. LXXXI/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanța de fond a utilizat o tehnică de contopire eronată, aspect ce impune desființarea hotărârii, cu consecința stabilirii unei pedepse formate din sancțiunea de 6 luni închisoare (aplicată pentru infracțiunea de evadare), la care se adaugă restul de 7 luni și 16 zile rămas neexecutat din pedeapsa de 2 ani închisoare aplicată prin sentința penală nr. 49 din 10 ianuarie 2007 a Judecătoriei Timișoara.

Judecător Maria Elena Covaciu

2. Plângere formulată împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale față de un agent de poliție. Competență după calitatea persoanei. Nelegalitate

Legea nr. 218/2002, art. 27 alin. (3)

Legea nr. 360/2002, art. 14 alin. (2)

Soluționarea plângerii formulate împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale, dispusă față de un agent de poliție care nu are calitatea de organ de cercetare al poliției judiciare, aparține judecătoriei, și nu tribunalului, așa cum greșit s-a pronunțat această din urmă instanță.

Secția penală, decizia nr. 124 din 3 martie 2009

Prin sentința penală nr. 225 din 19 decembrie 2008 a Tribunalului Sibiu a fost respinsă plângerea formulată de petentul C.M. împotriva rezoluției din 9 aprilie 2008 a Parchetului de pe lângă Tribunalul Sibiu, dată în dosarul nr. 108/P/2008, și a rezoluției din 23 mai 2008 a prim-procurorului Parchetului de pe lângă Tribunalul Sibiu, dată în dosarul nr. 161/II/2/2008.

S-a reținut că în cauză nu sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 281 C. pen.

Împotriva hotărârii a declarat recurs petentul C.M., care nu a expus în scris, prin cererea de recurs sau prin memoriu separat și nici oral, motivele căii de atac de care a înțeles să uzeze.

Recursul este fondat, pentru următoarele aspecte, sesizate de către curte din oficiu:

La data producerii evenimentelor relatate de către petent în plângerile sale, intimatul D.G. a avut calitatea de agent de poliție în cadrul I.P.J. Vâlcea, neavând calitatea de organ de cercetare al poliției judiciare, așa cum rezultă din nota telefonică transmisă de I.P.J. Vâlcea.

Potrivit prevederilor art. 27 alin. (3) din Legea nr. 218/2002 raportat la art. 14 alin. (2) pct. II din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, infracțiunea săvârșită de polițiști care au calitatea de organe de cercetare ale poliției judiciare se judecă în primă instanță de către tribunal în cazul polițistilor – agenți de poliție.

Cum intimatul nu a avut calitatea de organ de cercetare al poliției judiciare, în mod greșit tribunalul a soluționat în primă instanță plângerea petentului în condițiile art. 278¹ C. proc. pen., instanța căreia i-ar fi revenit competența să judece cauza în primă instanță fiind judecătoria.

Față de aceste considerente, fiind în incident cazul de casare prevăzut de art. 385⁹ pct. 1 C. proc. pen., în baza art. 385¹⁵ pct. 2 lit. c) C. proc. pen., hotărârea a fost casată, cu consecința trimiterii cauzei spre competentă soluționare Judecătoriei Avrig.

Judecător Maria Elena Covaciu

3. Plângere întemeiată pe art. 278¹ C. proc. pen. Trimiterea cauzei la procuror în vederea pronunțării asupra tuturor infracțiunilor cuprinse în plângerea inițială adresată organului judiciar necompetent. Nelegalitate

C. proc. pen., art. 278¹

Actul de sesizare a organului de urmărire penală este plângerea persoanei vătămate, în baza căreia, după lămurirea bazei factuale existente, procurorul competent stabilește încadrarea juridică a faptelor pe care le cercetează.

Procurorul competent, din punct de vedere material și teritorial, să soluționeze cauza este singurul în măsură să stabilească încadrarea juridică a faptei, neavând relevanță nici încadrarea juridică indicată de persoana vătămată prin plângere, nici de un alt procuror care nu era competent să efectueze cercetări asupra fondului.

Secția penală, decizia nr. 49 din 28 ianuarie 2009

Prin sentința penală nr. 253 din 6 octombrie 2008, pronunțată de Tribunalul Alba în dosarul penal nr. 4316/107/2007, s-a admis plângerea formulată de petenta SC I.R.I.C. SA București împotriva rezoluției nr. 319/II/2/2007, emisă de D.N.A., Serviciul Teritorial Alba, prin care s-a menținut rezoluția nr. 87/P/2007 a aceleiași autorități judiciare la data de 24 septembrie 2007 și, în consecință, s-au desființat rezoluțiile atacate și s-a dispus trimiterea cauzei la D.N.A., Serviciul Teritorial Alba, în vederea soluționării plângerii formulate de petentă împotriva făptuitorilor T.S, A.I., M.C., B.A, C.V. și G.A., sub aspectul tuturor infracțiunilor.

Pentru a dispune astfel, Tribunalul Alba a reținut că organul de urmărire penală nu a soluționat cauza sub toate aspectele cu care a fost investit, atâta timp cât, în ceea ce privește infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată prevăzută de art. 290 C. pen., nu a adoptat o soluție.

Recursul este nefondat.

Procurorul competent să soluționeze plângerea petentei nu era ținut în mod imperativ de încadrarea juridică pe care un procuror necompetent material a stabilit-o prin ordonanța de declinare a competenței din data de 3 martie 2006.

Actul de sesizare a organului de urmărire penală este plângerea persoanei vătămate, iar pe baza faptelor descrise în cuprinsul acesteia procurorul competent stabilește încadrarea juridică a faptelor pe care le cercetează.

Procurorul competent din punct de vedere material și teritorial să soluționeze cauza este singurul în măsură să stabilească încadrarea juridică a faptei, neavând relevanță nici încadrarea juridică indicată de persoana vătămată prin plângere și nici de un alt procuror care nu era competent să se pronunțe pe fondul cauzei.

În cauza de față, instanța în mod greșit a dispus trimiterea cauzei la parchet pentru a se soluționa plângerea sub toate aspectele, deoarece procurorul este sesizat cu privire la starea de fapt expusă, și nu cu privire la anumite infracțiuni, iar starea de fapt a fost analizată de procuror în mod judicios.

Recursul a fost admis, iar hotărârea atacată casată, cu consecința trimiterii cauzei spre rejudecare la Tribunalul Alba.

Judecător Maria Elena Covaciu

4. Infracțiunea de furt săvârșită pe timp de noapte și prin efracție dintr-un magazin. Reținerea dispozițiilor art. 209 alin. (1) lit. e) C. pen. Nelegalitate

C. pen., art. 152, art. 209 alin. (1) lit. e)

Reținerea circumstanței de la art. 209 alin. (1) lit. e) C. pen., în cazul săvârșirii infracțiunii de furt pe timp de noapte și prin efracție dintr-un magazin, în afara programului de funcționare, este nelegală, exigențele

art. 152 C. pen. nefiind întrunite, avându-se în vedere că la acel moment accesul publicului era interzis și imposibil.

Secția penală, decizia nr. 63 din 3 februarie 2009

Prin sentința penală nr. 92 din 3 iulie 2007, pronunțată de Judecătoria Hațeg în dosarul penal nr. 415/240/2006, au fost condamnate inculpatele:

– P.I., la 1 an pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 208 alin. (1), art. 209 alin. (1) lit. a), e), g), i) C. pen., cu aplicarea art. 41 alin. (2), art. 74, art. 76, art. 37 lit. a), b) C. pen.;

– F.M., la 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 208 alin. (1), art. 209 lit. a), e), g), i) C. pen., cu aplicarea art. 41 alin. (2), art. 74, art. 76 lit. c), art. 37 lit. a), b) C. pen.

În considerentele hotărârii, prima instanță a reținut, în esență, că, în perioada noiembrie-decembrie 2005, inculpatele au comis un număr de 3 acte materiale de furt calificat în dauna unor societăți comerciale.

Împotriva hotărârii a declarat apel inculpata F.M., aducându-i critici pentru nelegalitate și netemeinicie, solicitând achitarea sa, întrucât acuzațiile aduse nu au putut fi probate.

Prin decizia penală nr. 245/A/2008, Tribunalul Hunedoara a admis apelul inculpatei F.M., extinzând efectele acestuia și asupra inculpatei P.I., și a desființat în parte hotărârea atacată, cu consecința achitării inculpatelor de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii de furt prevăzute de art. 208 alin. (1), art. 209 lit. a), e), g), i) C. pen. în dauna părții vătămate SC A. SRL.

S-a dispus înlăturarea din conținutul pedepsei accesorii aplicate inculpatelor a dispozițiilor art. 64 lit. c) C. pen.

Împotriva deciziei a declarat recurs Parchetul de pe lângă Tribunalul Hunedoara, argumentând că soluția de achitare a inculpatei F.M. este netemeinică, fundamentându-se pe o gravă eroare de fapt.

Hotărârea a fost criticată și sub aspectul încadrării juridice greșite a faptei prin reținerea circumstanțelor prevăzute de art. 209 alin. (1) lit. e) C. pen.

Recursul este fondat, sub aspectul încadrării juridice reținute de instanțele inferioare.

Faptele au fost săvârșite de inculpata P.I. în urma pătrunderii prin efracție în interiorul unor magazine în timpul nopții, în afara programului de funcționare, atunci când accesul publicului era interzis și imposibil, nefiind întrunite exigențele prevăzute de art. 152 C. pen. care reglementează noțiunea de faptă săvârșită în public.

În consecință, recursul a fost admis, iar hotărârile atacate casate, cu consecința înlăturării calificării juridice prevăzute de art. 209 alin. (1) lit. e), reținută în sarcina inculpatei P.I.

Judecător Maria Elena Covaciu

5. Infracțiuni prevăzute de art. 139⁶ alin. (4) și art. 139⁹ din Legea nr. 8/1996. Achitarea inculpatului pentru săvârșirea unor acte materiale ce intră în conținutul infracțiunilor de mai sus reținute în formă unică. Nelegalitate

Legea nr. 8/1996, art. 139⁶ alin. (4), art. 139⁹

Achitarea inculpatului pentru anumite acte materiale ce intră în conținutul infracțiunilor unice prevăzute de art. 139⁶ alin. (4) și art. 139⁹ din Legea nr. 8/1996 reținute în sarcina sa, în paralel cu condamnarea acestuia pentru infracțiunile sus-menționate, este nelegală, întrucât unitatea infracțională nu este aptă de a primi tratamente juridice diferite.

Secția penală, decizia nr. 4/A din 15 ianuarie 2009

Prin sentința penală nr. 238 din 15 septembrie 2008 a Tribunalului Alba a fost condamnat inculpatul C.N. la o pedeapsă rezultantă de 5 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 139⁶ alin. (4) din Legea nr. 8/1996 și art. 139⁹ din Legea nr. 8/1996, prin reținerea dispozițiilor art. 74, art. 76 C. pen.

În baza art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 lit. d) C. proc. pen., s-a dispus achitarea aceluiași inculpat de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 139⁶ alin. (4) și art. 139⁹ din Legea nr. 8/1996 cu privire la 3 programe Microsoft Office, un program Adobe Acrobat, un program Adobe Designer 7,0 și un program Adobe Photoshop CS2.

Inculpatul a fost obligat la plata despăgubirilor civile către Microsoft Corporation.

În considerentele hotărârii, prima instanță a reținut, în esență, că inculpatul, în calitate de administrator la o sală de internet din orașul Câmpeni, a stocat în mod neautorizat programe Windows XP Professional pe un număr de 4 calculatoare pe care le închiria cu suma de 1,5 RON pe oră clienților localului.

Referitor la programele Microsoft Office (3), Adobe Acrobat Distiler (1), Adobe Acrobat (1), Adobe Designer 7,0 (1) și Adobe Photoshop (1), instanța a constatat că există un dubiu serios în ceea ce privește stocarea neautorizată a acestora la momentul controlului.

Împotriva hotărârii au declarat apel Parchetul de pe lângă Tribunalul Alba și inculpatul, aducându-i critici pentru nelegalitate și netemeinicie.

Parchetul a criticat sentința sub aspectul soluției de achitare vizând reproducerea neautorizată și închirierea fără drept către public a programelor Microsoft Office, Adobe Acrobat etc., aceste fapte fiind cu prisosință probate.

Inculpatul a apreciat că în sarcina sa nu puteau fi reținute cele două infracțiuni în concurs, infracțiunea de închiriere a calculatoarelor pe care erau instalate programele fără a dispune de licență nefiind probată.

Apelul parchetului este fondat.

În mod judicios tribunalul de primă instanță a reținut că în cauză nu s-a probat mai presus de orice îndoială că programele Microsoft Office, Adobe Acrobat Distiler, Adobe Acrobat, Adobe Designer 7,0 și Adobe Photoshop erau stocate în momentul controlului, așa încât cu privire la aceste programe actele materiale de stocare nu intră în conținutul infracțiunilor prevăzute de art. 139⁶ alin. (4) și art. 139⁹ din Legea nr. 8/1996.

Curtea a reținut însă că aceste infracțiuni, fiind infracțiuni unice, în condițiile în care o parte dintre actele materiale invocate inițial ca intrând în conținutul lor nu vor mai fi reținute, în privința lor nu se putea dispune separat achitarea, unitatea infracțională nefiind aptă de a primi două tratamente juridice diferite, unul de condamnare pentru actele dovedite și unul de achitare pentru cele care nu au fost probate.

Apelul a fost admis, iar sentința penală desființată, cu consecința înlăturării dispozițiilor de achitare prevăzute de art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 lit. d) C. proc. pen. de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 139⁶ alin. (4) și art. 139⁹ din Legea nr. 8/1996.

Judecător Maria Elena Covaciu

6. Vătămare corporală. Latura civilă. Acordarea daunelor morale victimelor indirecte

C. proc. pen., art. 21

Sucesorii legali ai victimei directe a unui accident de circulație au dreptul la o satisfacție echitabilă reprezentând daune morale, în condițiile în care acțiunea civilă a fost exercitată personal de către victimă, care însă a decedat pe parcursul procedurilor din cauze exterioare infracțiunii.

Secția penală, decizia nr. 222 din 9 aprilie 2009

Prin sentința penală nr. 1187 din 29 iunie 2006, Judecătoria Deva 1-a condamnat pe inculpatul P.G. la 3 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 184 alin. (1) și (3) C. pen., în condițiile art. 81 C. pen.

În conformitate cu art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 lit. d) C. proc. pen., a fost achitat inculpatul G.M. pentru infracțiunea prevăzută de art. 184 alin. (1) și (3) C. pen.

Inculpatul P.G. a fost obligat la plata daunelor materiale către partea civilă M.I. în cuantum de 16.000 euro și 1.500 lei daune morale.

S-a reținut în fapt că, în data de 6 decembrie 2004, inculpatul a provocat un accident de circulație soldat cu vătămarea corporală a părții civile M.I., care a suferit leziuni vindecabile în 17-18 zile de îngrijiri medicale.

Împotriva sentinței au declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Deva, inculpatul P.G., partea civilă M.I. și asigurătorul O.

Prin decizia penală nr. 118 din 8 martie 2007 a Tribunalului Hunedoara s-a dispus admiterea apelului părții civile, desființându-se parțial sentința atacată sub aspectul cuantumului despăgubirilor civile convenite părții civile M.I.

Prin decizia penală nr. 657/2007, Curtea de Apel Alba Iulia a admis recursul inculpatului P.G., al părții civile M.I. și al asigurătorului SC O. SA, Sucursala Hunedoara.

Prin decizia penală nr. 27/A/2008, pronunțată de Tribunalul Hunedoara în dosarul nr. 3075/97/2006, au fost admise ca fondate apelurile introduse de asigurătorul O. SA B. și inculpatul P.G. împotriva sentinței penale nr. 1187/2006 a Judecătoriei Deva, hotărâre ce a fost desființată parțial, cu consecința stabilirii cuantumului daunelor materiale convenite succesorilor legali ai părții civile M.I. la 9180 euro și înlăturării dispozițiilor privind obligarea inculpatului P.G. la plata daunelor morale în favoarea persoanelor sus-menționate.

În considerentele deciziei, tribunalul a argumentat că, în condițiile în care acesta a decedat pe parcursul judecării apelurilor, iar decesul nu a avut legătură cu accidentul de circulație ce face obiectul prezentului dosar, s-a constatat că inculpatul P.G. nu poate fi obligat să plătească succesorilor părții civile decedate daune morale, întrucât dreptul personal nepatrimonial este strâns legat de persoană și nu poate fi exercitat decât de titularul acestuia (Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală, decizia nr. 3258 din 19 iunie 2007, în Dreptul nr. 12/2008).

Împotriva deciziei au declarat recurs asigurătorul și succesorii legali, părțile civile M.M., M.L. și S.D.

Părțile civile au criticat hotărârea sub aspectul înlăturării dispozițiilor privind plata daunelor morale de către inculpatul P.G.

Recursul este fondat.

Fără a contesta faptul că dreptul la daune morale este un drept personal, care poate fi exercitat exclusiv de către titularul său, argumentele Tribunalului Hunedoara nu sunt suficiente și pertinente înlăturării acestui drept acordat succesorilor legali în circumstanțele date.

Considerentele arătate de Tribunalul Hunedoara, care a invocat o decizie a Înaltei Curții de Casație și Justiție (nr. 3258 din 19 iunie 2007), vizau tocmai împrejurarea că acest drept nu poate fi exercitat decât personal.

Or, în cauza de față, victima directă M.I., decedată în cursul procedurii din cauze exterioare infracțiunii săvârșite, s-a constituit parte civilă în cauză,

exprimându-și personal aceste opțiuni, care au fost continuate evident de către succesorii legali.

În condițiile relevate, dreptul la obținerea unei satisfacții echitabile s-a recunoscut în patrimoniul victimei și poate fi transmis succesorilor.

Recursul a fost admis, iar decizia penală casată, în sensul obligării inculpatului P.G. la plata daunelor morale către succesorii victimei M.I.

Judecător Maria Elena Covaciu

7. Apel. Efect extensiv. Omisiunea instanței de a dispune emiterea unui nou mandat de executare conform actualelor dispoziții ale hotărârii

Extinderea efectelor apelului în ceea ce îl privește pe inculpatul față de care hotărârea de condamnare avea caracter definitiv impune automat anularea mandatului de executare, conform noilor dispoziții cuprinse în decizie.

Secția penală, decizia nr. 259 din 23 aprilie 2009

Prin sentința penală nr. 330 din 3 martie 2008, pronunțată de Judecătoria Deva în dosarul nr. 3577/221/2007, au fost condamnați inculpații M.R. și S.S. la câte 1 an și 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, prevăzută de art. 208 alin. (1), art. 209 alin. (1) lit. a), g), i) C. pen.

În fapt, s-a reținut că cei doi inculpați, în seara de 16 februarie 2007, au sustras prin efracție bunuri în valoare de 820 lei din magazinul părții vătămate S.V., V.D. & C SRL S., prejudiciul fiind recuperat prin restituire.

Împotriva sentinței penale a declarat apel în termen inculpatul M.R., solicitând în principal adoptarea unei soluții de achitare pentru temeiul prevăzut de art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la 10 lit. b¹) C. proc. pen. și art. 18¹ C. pen.

Prin decizia penală nr. 322/A/2008 a Tribunalului Hunedoara în dosarul nr. 3577/221/2007 a fost admis apelul declarat de inculpatul M.R. și prin extinderea efectelor și asupra inculpatului S.S., a fost desființată hotărârea atacată sub aspectul aplicării dispozițiilor art. 86¹ C. pen. în ceea ce îl privește pe inculpatul M.R. și a conținutului pedepsei accesorii aplicate ambilor inculpați.

Împotriva deciziei pronunțate de tribunal a declarat recurs Parchetul de pe lângă Tribunalul Hunedoara, aducându-i critici pentru netemeinicie sub aspectul individualizării judiciare a pedepselor.

Recursul este fondat, pentru următorul considerent:

Extinzând efectele apelului în ceea ce îl privește pe inculpatul S.S., tribunalul a omis să anuleze mandatul de executare a închisorii emis pe numele

acestui inculpat (față de care hotărârea rămăsese definitivă) și să dispună eliberarea unui alt mandat, conform dispozițiilor actuale ale deciziei.

Neprocedând astfel, tribunalul a adoptat o soluție nelegală, ce atrage casarea, în temeiul art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d) C. proc. pen.

Judecător Maria Elena Covaciu

8. Contopire de pedepse. Aplicarea greșită a dispozițiilor art. 34, art. 36 și art. 39 C. pen. Nelegalitate

C. pen., art. 34, art. 36, art. 39 alin. (1)

Contopind pedeapsa de 3 ani închisoare aplicată prin hotărârea atacată cu restul de 497 zile rămas neexecutat din pedeapsa de 5 ani închisoare, rest cu privire la care s-a dispus revocarea liberării condiționate, în pedeapsa rezultantă de 4 ani și 132 zile închisoare, judecătoria a procedat într-o manieră incompatibilă cu exigențele art. 34, art. 39 alin. (1) și art. 61 alin. (1) C. pen.

Secția penală, decizia nr. 298 din 7 mai 2009

Prin sentința penală nr. 84 din 14 octombrie 2008, Judecătoria Hațeg a dispus condamnarea inculpatului B.C. la 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 208 alin. (1), art. 209 alin. (1) lit. a), e), g) și i) C. pen., cu aplicarea art. 41 alin. (2), art. 42 și art. 37 lit. a) C. pen.

În baza art. 39 alin. (1) raportat la art. 34 și art. 35 C. pen., s-a dispus revocarea liberării condiționate privind pedeapsa de 5 ani închisoare aplicată prin sentința penală nr. 143 din 21 august 2001 a Judecătoriei Hațeg, instanța dispunând contopirea restului de pedeapsă ce a mai rămas de executat din pedeapsa anterioară (497 zile) cu pedeapsa aplicată de 3 ani, inculpatul urmând să execute în total 4 ani și 132 de zile închisoare.

S-a reținut, în fapt, că inculpatul, împreună cu mai multe persoane, a sustras în mod repetat, pe timp de noapte, din locuri publice și prin efracție, diverse bunuri din magazine alimentare.

Împotriva hotărârii a declarat apel inculpatul, aducându-i critici pentru netemeinicie, apreciind că pedeapsa aplicată este prea severă și nu reflectă gradul de pericol social concret al faptei comise.

Prin decizia penală nr. 76/A/2009, pronunțată de Tribunalul Hunedoara, Secția penală, în dosarul nr. 408/240/2007, a fost admis ca fondat apelul promovat de inculpatul B.C. și, prin extinderea efectuării și asupra inculpaților T.F. și B.A., s-a dispus înlăturarea prevederilor art. 64 lit. a) teza I și art. 64 lit. c) C. pen., în condițiile art. 71 C. pen.

În ceea ce privește criticile de netemeinicie invocate de inculpatul B.C., tribunalul le-a considerat nefondate.

Împotriva deciziei a declarat recurs inculpatul B.C., reiterând aceleași critici ca și în apel, sub aspectul sancțiunii mult prea aspre aplicate.

Recursul este fondat.

Curtea a arătat că atât hotărârea instanței de fond, cât și cea a instanței de apel conțin aspecte clare de nelegalitate, și nu de netemeinicie.

La o analiză atentă a modalității de contopire realizate de către instanța de fond, curtea a sesizat că aceasta s-a realizat într-o manieră incompatibilă cu exigențele impuse de art. 34, art. 35, art. 39 alin. (1) C. pen.

Curtea a arătat astfel că judecătoria, procedând la contopirea pedepselor stabilite prin hotărârea atacată (3 ani închisoare cu restul de 497 zile rămas neexecutat din pedeapsa de 5 ani închisoare) în pedeapsa cea mai grea, de 4 ani și 132 de zile închisoare, a realizat un cumul al acestor perioade de detenție, aplicând o pedeapsă nelegală.

Constatându-se incidența cazului de casare prevăzut de art. 385⁹ pct. 14 C. proc. pen., recursul a fost admis, cu consecința casării ambelor hotărâri atacate și stabilirii unei sancțiuni de 3 ani închisoare, ca urmare a contopirii celor două pedepse, conform art. 34, art. 61 alin. (1) și art. 39 alin. (1) C. pen.

Judecător Maria Elena Covaciu

9. Infrațiuni de delapidare și evaziune fiscală. Modalitatea de stabilire a prejudiciului. Nemotivare. Omissionarea de a răspunde motivelor de apel invocate sub acest aspect. Nelegalitate

C. proc. pen., art. 385⁹ alin. (1) pct. 9

Referirea globală la probele administrate în vederea elucidării laturii civile a cauzei, fără o examinare critică efectivă în raport cu sumele stabilite ca despăgubiri și cu susținerile părților, reprezintă o nemotivare în accepția textului de lege prevăzut de art. 385⁹ alin. (1) pct. 9 C. proc. pen.

Secția penală, decizia nr. 264 din 23 aprilie 2009

Prin sentința penală nr. 499 din 3 septembrie 2007 a Judecătoriei Sibiu, în baza art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 lit. b¹) C. proc. pen., a fost achitat inculpatul L.S. de sub învinuirea săvârșirii infracțiunilor prevăzute de art. 215¹ C. pen., art. 290 alin. (1) C. pen., art. 13 din Legea nr. 87/1991.

Inculpatului i-a fost aplicată sancțiunea administrativă a amenzii în cuantum de 1000 lei.

Inculpatul a fost obligat la plata despăgubirilor civile către SC L. SA, în cuantum de 60106,99 lei.

În fapt, s-a reținut că, în perioada 2001-2002, L.S., în calitate de administrator a SC L. SA, împreună cu alte 2 persoane, a falsificat un număr de 17 facturi fiscale și chitanțe, pe care le-a înregistrat în contabilitatea societății,

sustrăgându-se de la plata unui impozit pe profit de 8264,10 lei și TVA de 7080,12 lei; de asemenea, în aceeași perioadă, a ridicat de la casieria societății diferite sume de bani ca avans spre decontare, pe care și le-a însușit în scop personal.

Împotriva hotărârii a declarat apel inculpatul L.S., solicitând achitarea sa în temeiul art. 10 lit. a) C. proc. pen. de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 215¹ C. pen., în temeiul art. 10 lit. d) de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 290 și art. 291 C. pen. și în temeiul art. 10 lit. c) C. proc. pen. pentru infracțiunea de fals la legea contabilității (art. 13 din Legea nr. 82/1991) și reevaluarea cuantumului prejudiciului, care nu a fost stabilit conform probelor de la dosar, fiind mult inferior celui reținut.

Sub aspectul laturii civile, a declarat recurs și partea civilă SC L. SA.

Recursul este fondat sub aspectul soluționării laturii civile a cauzei.

Hotărârea instanței de apel nu cuprinde motivele pe care tribunalul și-a întemeiat soluția, neexistând o justificare logică a sumelor, rezumându-se la a aproba pur și simplu concluziile unei jurisdicții inferioare.

Față de cuprinsul procesului-verbal de control, de conținutul facturilor existente la dosarul cauzei, tribunalul a constatat că valoarea prejudiciului este de 39414,30 lei, la care se adaugă 20692,30 lei reprezentând impozit pe profit suplimentar, majorări de întârziere și penalități aferente și TVA datorat, astfel că valoarea totală a prejudiciului este de 60106,99 lei.

Instanța de apel nu a răspuns motivelor de apel invocate oral de partea civilă, care a susținut că prejudiciul produs A.N.A.F. a fost de 65036,21 lei, nu a fost recuperat de la inculpat, ci de la partea civilă, cum greșit a reținut instanța de fond, nici motivelor de apel formulate de inculpat, care a susținut un cuantum al prejudiciului de maximum 4016,2 lei.

De asemenea, curtea a sesizat că, în condițiile în care se însumează valorile cuprinse în cele 13 facturi false la care s-a raportat instanța de fond, rezultă o sumă datorată de 36426,5 lei.

Referirea globală la probele administrate, fără o examinare critică efectivă, în raport cu sumele stabilite ca despăgubiri, precum și cu susținerile părților, constituie o nemotivare a hotărârii în sensul prevederilor art. 385⁹ alin. (1) pct. 9 C. proc. pen.

Recursul a fost admis, iar decizia penală atacată casată, cu consecința trimiterii cauzei spre rejudecare aceleiași instanțe de apel, Tribunalul Sibiu, conform art. 385¹⁵ pct. 2 lit. c) C. proc. pen.

Judecător Maria Elena Covaciu

10. Citarea părților civile la sediul biroului de avocatură. Lipsa unui mandat valabil. Nelegalitate

C. proc. pen., art. 177 alin. (4) și (9)

Citarea părților civile, în apel, la sediul biroului de avocatură al apărătorului ales și care pentru faza procesuală a apelului nu deținea un mandat valabil de asistență judiciară contravine dispozițiilor art. 177 C. proc. pen.

Conform art. 177 alin. (4) coroborat cu alin. (9) C. proc. pen., dacă nu se cunosc adresa unde locuiește partea și nici locul său de muncă, citația se afișează la sediul consiliului local în a cărui rază teritorială s-a săvârșit infracțiunea.

Secția penală, decizia nr. 269 din 27 aprilie 2009

Prin sentința penală nr. 396/2008, Judecătoria Deva l-a condamnat pe inculpatul V.T. la 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 184 alin. (2) și (4) C. pen.

Cererea în despăgubiri formulată de partea civilă B.F. a fost respinsă, iar în ceea ce o privește pe partea civilă M.M., s-a constatat că nu există constituire de parte civilă în cauză.

S-a reținut, în fapt, că, la data de 3 septembrie 2004, inculpatul a provocat un accident de circulație în care au fost implicate mai multe autovehicule, printre care și cel condus de partea civilă M.M., autoturism al cărui proprietar este B.F.

Prin decizia penală nr. 31/A din 19 ianuarie 2009, pronunțată de Tribunalul Hunedoara în dosarul penal nr. 2101/221/2007, au fost admise apelurile parchetului, asigurătorului ARDAF, al părții responsabile civilmente SC I.T. SA și al inculpatului V.T., hotărârea fiind desființată sub aspectul conținutului pedepsei accesorii și al constatării lipsei calității de părți civile a numiților B.F. și M.M.

Au fost respinse recursurile părților civile B.F. și M.M.

Decizia a fost atacată cu recurs de către inculpatul V.T., partea responsabilă civilmente SC I.T. SA, asigurătorul ARDAF și părțile civile B.F. și M.M.

Motivele invocate de părțile civile B.F. și M.M. vizează nelegala citare a acestora în procedura apelului, întrucât această procedură s-a realizat la sediul biroului de avocatură, în condițiile în care apărătorului ales la instanța de fond i-a încetat mandatul.

Recursul este fondat.

Curtea a constatat că instanța de apel în mod nelegal a dispus citarea părților civile de la sediul Biroului de avocatură F.I., cu toate că acesta nu deținea un mandat valabil pentru asistență juridică în procedura apelului.

Pe tot parcursul procedurii părțile civile au fost citate la această adresă, ignorându-se dispozițiile legale în materie (art. 177 și urm. C. proc. pen.) care impuneau, în lipsa oricăror informații vizând locul de domiciliu sau reședința, citarea prin afișare la sediul consiliului local în a cărui rază teritorială s-a comis infracțiunea.

Neprocedând astfel, tribunalul a adoptat o soluție supusă cazului de casare prevăzut de art. 385⁹ pct. 21 C. proc. pen.

Recursul a fost admis, conform art. 385¹⁵ pct. 2 lit. c), iar cauza trimisă spre rejudecare aceleiași instanțe de apel, Tribunalul Hunedoara.

Judecător Maria Elena Covaciu

II. Cheltuieli judiciare. Onorariul apărătorului desemnat din oficiu. Quantum

Cuquantumul onorariului pentru apărătorul desemnat din oficiu se stabilește în raport cu protocolul aflat în vigoare la data prestării efective a apărării, și nu în funcție de plafonul impus de protocolul aplicabil la data emiterii delegației de către barou.

Secția penală, decizia nr. 283 din 30 aprilie 2009

Prin sentința penală nr. 237 din 19 februarie 2008, pronunțată de Judecătoria Deva în dosarul nr. 372/221/2007, au fost condamnați inculpații J.T., V.C., I.P., C.I., L.R. la pedepse de câte 3 ani și 6 luni închisoare (I.T. și V.C.) și câte 3 ani închisoare (I.P., C.I., L.R.) pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat.

Prin decizia penală nr. 38/A din 19 ianuarie 2009, pronunțată de Tribunalul Hunedoara în dosarul nr. 372/221/2007, au fost admise ca fondate apelurile parchetului și ale inculpaților J.T., V.C., C.I., L.R. și, extinzând efectele apelurilor și față de inculpatul I.P., s-a dispus înlăturarea dispozițiilor art. 64 lit. a) teza I C. pen. reținute în sarcina tuturor inculpaților.

Prin încheierea penală dată în ședința camerei de consiliu din 29 ianuarie 2009, Tribunalul Hunedoara a respins cererea de îndreptare a erorii materiale formulată de avocat D.G. față de conținutul deciziei penale nr. 38/A/2009 a Tribunalului Hunedoara, cu argumentarea că instanța de apel a stabilit în mod concret onorariile pentru apărătorul desemnat din oficiu în cauză, în cuquantum de câte 150 lei.

Împotriva deciziei și a încheierii de îndreptare a erorii materiale a declarat recurs avocatul D.G., aducându-i critici de nelegalitate și netemeinicie sub

aspectul cuantumului onorariului stabilit în favoarea sa ca urmare a acordării asistenței juridice inculpatului C.I., invocând în drept art. 2 alin. (1) lit. c) din Protocolul privind stabilirea onorariilor pentru avocații care acordă asistență juridică în materie penală, intrat în vigoare al 1 octombrie 2008.

Recursul este fondat.

Argumentele pe care tribunalul și-a fundamentat soluția de respingere a cererii de îndreptare a erorii materiale țineau de data emiterii adreselor de către B.C.A.J. Hunedoara, dată la care erau în vigoare alte dispoziții privind cuantumul onorariilor.

Curtea a apreciat că, raportat la data soluționării apelurilor, Tribunalul Hunedoara se impunea să stabilească onorariile prevăzute în protocol, apărarea efectivă a inculpatului realizându-se în momentul în care noile onorarii erau în vigoare.

Aprecierile instanței de apel sunt nefondate și contrare prevederilor legale, atâta timp cât serviciile au fost prestate sub imperiul reglementărilor prevăzute în protocolul invocat, neinteresând în cauză data emiterii delegațiilor.

Recursul a fost admis, pentru cazul de casare prevăzut de art. 385⁹ pct. 18 C. proc. pen., iar decizia atacată casată, cu consecința stabilirii cuantumului onorariilor la suma de câte 400 lei pentru fiecare inculpat arestat.

Judecător Maria Elena Covaciu

12. Cheltuieli judiciare solicitate de partea civilă. Modalitatea dovedirii efectuării acestora

În condițiile în care expertiza contabilă a fost efectuată la cererea organelor judiciare, a fost însușită de inculpat, care nu a contestat-o, și a servit la soluționarea cauzei, iar contravaloarea acesteia a fost achitată de partea civilă, conform actelor justificative depuse, nu se poate reține că aceste cheltuieli nu sunt opozabile inculpatului.

Secția penală, decizia nr. 542 din 24 septembrie 2009

Prin sentința penală nr. 342 din 26 noiembrie 2008 a Judecătoriei Sibiu, în baza art. 215¹ alin. (1) C. pen., cu aplicarea art. 41 alin. (2), art. 42 C. pen., a fost condamnat inculpatul M.V.R. la pedeapsa de 1 an și 3 luni închisoare pentru comiterea infracțiunii de delapidare cu prejudiciu de 10739,31 lei, recuperat parțial.

A fost obligat inculpatul să plătească părții civile Asociația de locatari suma de 2155,55 lei cu titlu de despăgubiri, precum și cheltuieli judiciare în sumă de 900 RON.

Au fost respinse celelalte pretenții formulate de partea civilă împotriva inculpatului.

Pentru a pronunța această sentință, prima instanță a reținut că, în perioada martie 2006 - octombrie 2007, inculpatul a avut calitatea de administrator al Asociației de locatari, având atribuții de a colecta de la locatarii blocului sumele de bani pentru plata facturilor la gaz metan, energie electrică și apă, precum și pentru fondul de rulment.

În cauză s-a efectuat o expertiză contabilă, care a identificat debitele restante la facturile pentru utilități, prejudiciul total calculat de expertul contabil ca fiind provocat de inculpat fiind de 10.739,31 lei.

S-a apreciat că fapta inculpatului întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de delapidare, prevăzută de art. 215¹ alin. (1) C. pen., în formă continuată, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen.

În ceea ce privește latura civilă cauzei, s-a reținut că Asociația de locatari a solicitat suma de 12.580,79 lei reprezentând 10.739,31 lei prejudiciu produs prin fapta inculpatului și 1841,48 lei cheltuieli cu efectuarea expertizei contabile în dosarul de urmărire penală.

Având în vedere adresele depuse de inculpat în cursul judecății și concluziile expertizei contabile efectuate în cursul urmăririi penale, în baza dispozițiilor art. 14 C. proc. pen., art. 998 C. civ., inculpatul a fost obligat să plătească părții civile Asociația de locatari suma de 2155,55 lei reprezentând fond de rulment folosit în interes propriu de către inculpat, reținându-se că a achitat parțial din totalul fondului de rulment însușit și calculat de expertiza contabilă, în sumă de 2855,55 lei.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel partea civilă, fiind nemulțumită de modul cum au fost stabilite despăgubirile, cerând ca inculpatul să fie obligat la plata unei sume de 12.580,79 lei, al cărei quantum l-a redus ulterior prin concluziile scrise depuse la dosar.

Prin decizia penală nr. 113 din 1 iunie 2009 a Tribunalului Sibiu s-a respins apelul declarat de partea civilă, reținându-se că nu este justificată acordarea contravalorii lucrării de expertiză, deoarece lucrarea nu a fost însoțită de decont din care să rezulte costurile acesteia și, implicit, sumele datorate. În lipsa acestuia, plățile făcute de partea civilă expertului nu pot fi opozabile inculpatului, cu atât mai mult cu cât decontul, dacă ar fi fost întocmit, trebuia avizat de organul judiciar care a încuviințat efectuarea lucrării.

Împotriva acestei soluții a declarat recurs partea civilă Asociația de locatari.

Recursul formulat este fondat.

Critica adusă soluției instanței de fond de către partea civilă a vizat doar modul de determinare a despăgubirilor civile și a cheltuielilor judiciare acordate în fața instanței de fond.

Dacă în ceea ce privește modul de stabilire a despăgubirilor civile soluția instanțelor este legală, acestea fiind corect determinate, în ceea ce privește soluția adoptată în privința cheltuielilor judiciare aceasta este netemeinică.

Astfel, prin ordonanța organului de cercetare penală s-a dispus efectuarea unei lucrări de expertiză contabilă, fiind numit un expert, căruia i s-a pus în vedere că Asociația de locatari urmează să suporte costurile expertizei. Lucrarea de expertiză a fost depusă la dosarul de urmărire penală și a fost avută în vedere la soluționarea cauzei atât de către organul de urmărire penală, cât și de către instanță, concluziile acesteia nefiind contestate de către părți.

Prin cererea formulată în dosarul de fond, recurenta a solicitat instanței să îl oblige pe inculpat la plata cheltuielilor ocazionate de efectuarea expertizei și a depus în acest sens chitanțe care fac dovada sumei pretinse, din cuprinsul acestora rezultând fără dubiu că reprezintă contravaloarea expertizei efectuate în dosarul de urmărire penală.

În aceste condiții, susținerea instanței de apel în sensul că nu îi sunt opozabile inculpatului cheltuielile cu efectuarea expertizei sunt nefondate, atâta vreme cât rezultă cu certitudine că această expertiză a fost efectuată la cererea organelor judiciare, a fost însușită de inculpat, care nu a contestat-o, și a servit la soluționarea cauzei.

Pentru considerentele expuse, recursul a fost admis, iar inculpatul a fost obligat la plata cheltuielilor judiciare, reprezentând contravaloarea expertizei, către partea civilă.

Judecător Monica Farcaș

13. Furt de folosință. Infracțiunea prevăzută de art. 86 alin. (1) din O.U.G. nr. 195/2002. Despăgubiri civile reprezentând contravaloarea reparațiilor autovehiculului avariat

O.U.G. nr. 195/2002, art. 86 alin. (1)

Conform Deciziei nr. 29 din 2 iunie 2008, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, instanța investită cu judecarea acțiunii penale în cazul comiterii unei infracțiuni de conducere a unui autovehicul pe drumurile publice de către o persoană fără a poseda permis de conducere nu va soluționa și acțiunea civilă exercitată de proprietarul sau deținătorul autoturismului avariat în timpul săvârșirii infracțiunii rutiere, doar dacă nu a fost investită și cu infracțiunea cauzatoare de prejudiciu, ceea ce în speță s-a realizat, infracțiunea de furt fiind aptă de a fi considerată astfel, nu doar infracțiunea de distrugere.

Secția penală, sentința nr. 513 din 10 septembrie 2009

Prin sentința penală nr. 127 din 4 mai 2009, Judecătoria Mediaș, în baza art. 208 alin. (1), (4), art. 209 alin. (1) lit. g), i), e) C. pen., cu aplicarea art. 37 lit. a), b), art. 39 alin. (1), (2), (4) C. pen., l-a condamnat pe inculpatul C.I. la pedeapsa de 4 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt de folosință în formă calificată.

În baza art. 86 alin. (1) din O.U.G. nr. 195/2002, cu aplicarea art. 37 lit. a), b), art. 39 alin. (1), (2), (4) C. pen., l-a condamnat pe același inculpat la pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de conducere fără permis.

În baza art. 89 alin. (1) din O.U.G. nr. 195/2002, cu aplicarea art. 37 lit. a), b) C. pen., art. 39 alin. (1), (2), (4) C. pen., l-a condamnat pe același inculpat la pedeapsa de 2 ani și 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de părăsire a locului accidentului.

În baza art. 33 lit. a), art. 34 lit. b) C. pen., s-a dispus ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea de 4 ani închisoare.

În baza art. 71 C. pen., s-a interzis inculpatului exercițiul drepturilor civile prevăzute la art. 64 lit. a) teza II-a și lit. b) C. pen., pe durata executării pedepsei principale.

Inculpatul a fost obligat să plătească părții civile O.V. suma de 8.468 lei despăgubiri civile.

Pentru a pronunța această soluție, judecătoria a reținut, în esență, că, în noaptea de 24-25 februarie 2009, prin efracție, inculpatul a sustras microbuzul aparținând părții vătămate O.V., în scopul de a-l conduce pe drumurile publice, deși nu poseda permis de conducere, iar în contextul arătat a provocat un accident de circulație și a părăsit locul accidentului fără să fi avut încuviințarea organelor de poliție.

Referitor la latura civilă, prejudiciul cauzat părții vătămate O.V., determinat de avarierea autovehiculului sustras și folosit de inculpat, a fost apreciat de instanța de fond la suma de 8.468 lei, iar în conformitate cu dispozițiile art. 14 C. proc. pen. raportat la art. 998 C. civ., inculpatul a fost obligat la contravaloarea reparațiilor pe care le necesită autovehiculul avariata, inculpatul fiind autorul faptei prejudiciabile.

Împotriva sentinței mai sus menționate inculpatul C.I. a declarat în termenul legal apel, iar prin decizia penală nr. 130 din 17 iunie 2009, pronunțată de Tribunalul Sibiu în dosarul penal nr. 866/257/2009, a fost admis apelul declarat, hotărârea instanței de fond a fost desființată în parte, cu consecința înlăturării dispoziției privind obligarea acesteia la plata către partea civilă O.V. a sumei de 8.468 lei despăgubiri civile.

Acțiunea civilă a fost lăsată nesoluționată.

S-a făcut aplicarea art. 350 C. proc. pen.

Au fost menținute celelalte dispoziții ale hotărârii penale atacate.

În considerentele deciziei, tribunalul a reținut următoarele:

Potrivit dispozițiilor obligatorii ale Deciziei nr. 29 din 2 iunie 2008, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție asupra recursului în interesul legii, instanța investită cu judecarea acțiunii penale în cazul comiterii unei infracțiuni de conducere a unui autovehicul pe drumurile publice de către o persoană fără a poseda permis de conducere nu va soluționa și acțiunea civilă exercitată de proprietarul sau deținătorul autoturismului avariata în timpul săvârșirii infracțiunii rutiere, în ipoteza în care inculpatul nu a fost trimis în judecată și pentru infracțiunea cauzatoare de prejudiciu.

Drept consecință, având în vedere că în prezenta cauză instanța a fost investită doar cu judecarea infracțiunii de pericol a conducerii pe drumurile publice de către o persoană care nu posedă permis de conducere, infracțiune care prin natura ei nu este generatoare de prejudiciu, persoana vătămată prin efectele altor acte ale inculpatului nu este îndreptățită să se constituie parte civilă în cauză și să alăture acțiunea civilă celei penale în cadrul prezentului proces.

Împotriva deciziei au declarat recurs, în termenul legal prevăzut de art. 385³ C. proc. pen., Parchetul de pe lângă Tribunalul Sibiu, inculpatul C.I. și partea civilă O.V.

Recursul parchetului și cel al părții civile au fost apreciate fondate.

S-a apreciat că soluția instanței de apel se fundamentează în mod eronat pe o interpretare strictă și limitativă a dispozițiilor obligatorii a Deciziei nr. 29 din 2 iunie 2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, dată într-un recurs în interesul legii, având în vedere că dispozițiile acestei decizii nu sunt aplicabile în speța de față, iar tribunalul nu a observat că în cauză circumstanțele cauzei diferă substanțial de aspectele de fapt și de drept asupra cărora Decizia nr. 29 din 2 iunie 2008 poartă.

Este cât se poate de corectă interpretarea potrivit căreia reținerea unor infracțiuni de pericol la legea circulației nu poate genera obligații civile și despăgubiri, neexistând o legătură puternică și indubitabilă de cauzalitate între infracțiune și rezultat.

Curtea a reținut însă că, în cazul de față, acuzațiile aduse inculpatului vizau, pe lângă cele ce se constituie în infracțiuni specifice la legea circulației, și infracțiunea de furt, infracțiune de rezultat.

Curtea a constatat că în urma săvârșirii acestei infracțiuni, probată de altfel prin mijloacele de probă și actele de la dosar, inculpatul a produs prin acțiunile sale rezultatul vătămător, astfel încât există o legătură de cauzalitate între faptă și prejudiciu, ca element esențial al angrenării răspunderii civile delictuale.